

affattelse, der er foretaget af rigsbibliotekar Birkelund på grundlag af mødets forhandlinger, kan være sket fejl og fejlskrivninger, ligger også inden for mulighedernes grænse i betragtning af den korte tidsfrist, der var os givet.

Men i denne forbindelse kan jeg ikke undlade at give udtryk for min forbavselse over den meningsudveksling, der med udgangspunkt i den nævnte offentliggjorte liste har fundet sted i pressen. Enhver, der måtte være alvorligt interesseret i sagen, kunne jo i det af undervisningsministeren den 26. april 1961 fremsatte lovforslag (§ 3) få oplysning om, at det — i tilfælde af forslaget vedtagelse — „overdrages et udvalg be-

stående af to repræsentanter for Københavns universitet og to udpegede af universitetet i Reykjavik at gennemgå de i stiftelsens besiddelse værende håndskrifter og arkivalier og gøre indstilling om, hvilke af disse der overgives til universitetet i Reykjavik i henhold til bestemmelsen i § 1“.

Den hastige gennemgang af håndskriftsamlingens numre, der fandt sted den 19. april 1961, havde som tidligere nævnt — og som det også klart fremgik af den daværende undervisningsministers ord — ene og alene til formål „at få et skønmæssigt overblik over“, hvad der eventuelt efter forslagets kriterier skulle udleveres.

Peter Skautrup.